1

RAFAEL ONTMOETTE NOA VOOR HET EERST OP EEN CHAotisch huisfeestje dat hij anders vast en zeker vergeten zou zijn. Hij was op dat moment net afgestudeerd aan de Amsterdamse Fotoacademie en elke afleiding die zich aan hem presenteerde, pakte hij gretig aan. Hij bezocht veel feestjes in die plakkerige zomermaanden, onder het mom ze verdiend te hebben na vier jaar van intensieve studie. In werkelijkheid probeerde hij met drank de onzekere toekomst die voor hem opdoemde te negeren. Het idee dat hij vroeg of laat genoodzaakt was een volwaardig lid te worden van een ratracemaatschappij – een waarin hij niet zozeer geloofde – beangstigde hem.

Als veertienjarige jongen had hij met zijn vader *Fight Club* gezien. Sindsdien had Tyler Durden zich als een klopgeest in een stoffig hoekje van zijn hersenen genesteld, om hem zo nu en dan te doen opschrikken. De fictieve vechtclub had iets in hem geraakt. Niet dat hij geloofde dat mannen alleen mannen konden zijn als ze zich in bloederige knokpartijen stortten of gebouwen opbliezen om een statement te maken;

hij verwierp mannelijkheid als een identiteit die door bewijsdrang en geweld werd gekleurd. Maar hij koesterde de fantasie van de rebellerende mens. En daarom identificeerde hij zich met de personages in de film, die zich niet lieten verleiden door IKEA-catalogussen en collectief weigerden om zich dag in, dag uit naar zielloze kantoorpanden te slepen om daar weg te kwijnen achter een computerscherm. 'We kopen troep die we niet nodig hebben, met geld dat we niet hebben, om indruk te maken op mensen die we niet mogen,' fluisterde de klopgeest zo nu en dan, met de stem van Brad Pitt.

Ergens halverwege het feestje, waar hij tegen een kleine vergoeding gevraagd was te fotograferen, ontmoette hij haar op het balkon. Allebei waren ze de hitte van het feestgedruis ontvlucht, hij om te roken, zij om een frisse neus te halen. Rafael was zijn aansteker verloren en vroeg een vuurtje aan het tengere meisje dat naast hem stond. Ze had geen vuur, want ze rookte niet. De roker was een bedreigde diersoort geworden – zijn habitat bedreigd. De Marlboro Man door longkanker geveld en sigarettenpakjes waren van hun aantrekkelijke decoraties ontdaan. Toen hij de jonge vrouw aankeek, werd hij direct geraakt door haar schoonheid. Haar bruine huid en groene ogen. Haar brutale glimlach maakte hem wat nerveus en hij vergat meteen waarom hij haar in eerste instantie had aangesproken. Plots vreesde hij dat zijn voorhoofd glom en was hij er niet zeker van of zijn eau de parfum van Hugo Boss de geur van zijn zweet wel maskeerde. Om het ijs te breken vertelde hij haar hoe hij de gastheer van het onbeduidende maar afgeladen feestje kende. Toen vroeg ze naar de zilveren Nikon die om zijn hals hing.

'Ben je fotograaf?'

'Dat klopt, of nou ja... ik ben net afgestudeerd.'

‘Dat ding ziet er stokoud uit,’ merkte ze op. Daarna voelde ze aan de metalen behuizing. ‘Prachtig.’

In haar stem klonk vaag een bekakt accent door. Rafael vroeg zich af of ze dat bewust onderdrukte of dat ze het simpelweg aan het verliezen was.

‘Ik hou me voornamelijk bezig met analoge fotografie.’

‘Bedoel je polaroids en zo?’ vroeg ze.

Rafael glimlachte. ‘Geen polaroids, wel film,’ legde hij uit.

‘Film? Met rolletjes, toch? Ben je zo’n soft boy die van mening is dat digitaal fotograferen niet meer cool is?’ vroeg ze met een provocerende glimlach.

Rafael grinnikte omdat hij een zwak had voor nuchterheid. Daarom had de hoofdstad snel als zijn thuis gevoeld toen hij er in een kleine kamer was getrokken, een maand voor de start van zijn studie. Hij had het idee dat Amsterdammers meer rechtdoorzee waren dan wie ook ter wereld. En hoewel de rauwe randjes van de oude stadsbuurten de afgelopen jaren zorgvuldig waren weggepoetst ten gunste van de havermelkelite, toeristen en huisjesmelkers, voelde Rafael zich sterk verbonden met de volkse elementen van de hoofdstad. Hij waande zich vooral thuis in die paar overgebleven bruine kroegen, waar de katers nog op de vensterbank sliepen en de buurtbewoners met een plat Amsterdams accent kaartten terwijl ze een borrel dronken. Al vreesde hij soms dat hij zélf onderdeel was van de gentrificatie die de hoofdstad haar ziel aan het ontnemen was. Hij was immers ook een jonge hond die de provincie was ontvlucht om op de pracht van de stad te teren. Elke keer dat hij iets bestelde met een flitsbezorger voelde hij zich schuldig, alsof hij met elke bestelling een stukje authenticiteit van de stad wegbeitelde.

‘Misschien ben ik een soft boy ja, maar net zoals iedere soft boy was

ik al met analoge fotografie bezig voordat het cool werd,' antwoordde Rafael. 'Ik heb leren schieten van mijn vader toen ik klein was, en ik ben er nooit mee opgehouden.'

'Is dat de enige reden dat je nog met rolletjes schiet? Omdat je het zo gewend bent?' vroeg ze.

Rafael schudde zijn hoofd. 'Het is meer dan dat. Ik ben van mening dat er een niet te vervalsen onvoorspelbaarheid schuilt in analoge fotografie. Het toeval bepaalt voor een groot deel hoe je foto eruit komt te zien.'

'Is een filter niet genoeg om dat gevoel van authenticiteit te vervalsen?' zei ze met lichte spot in haar stem. Ze ontblootte haar witte tanden en er verschenen kleine kuiltjes in haar wangen.

Rafael lachte. 'Het gaat niet alleen om de foto, maar ook om het proces. Ik vind het bijvoorbeeld prachtig dat een analoog toestel je beperkingen oplegt. Met je telefoon kun je honderd foto's schieten en daar de beste uit kiezen. Dat maakt je minder kritisch. Een analoge camera heeft maar een beperkt aantal foto's per rolletje. Dat dwingt je om te kijken. Écht te kijken.'

'Oké, meneer de fotograaf. Ik voel je wel. Kwaliteit boven kwantiteit dus?'

'Exact.'

Ze speelde met het gouden kettinkje met een halvemaan eraan dat om haar nek hing. Later zou Rafael leren dat wanneer ze zich verveelde ze de scherpe puntjes van de hanger in haar vinger drukte. Net diep genoeg om een beetje pijn te voelen.

'Wil je mij fotograferen?' vroeg ze toen.

Rafael knikte. Hij keek door zijn camera en kaderde de beeldschone jonge vrouw op het rokerige balkon. Tot zijn verbazing keek ze weg van

de lens en tuurde met een vastberaden blik de nacht in. Rafael klikte.

'Ik upload de foto's naar de socials zodra ik ze heb ontwikkeld,' zei Rafael.

'Cool! Dank je wel dat ik model voor je mocht staan.'

'Meestal is het andersom,' zei Rafael. 'Meestal bedankt de fotograaf het model.'

Ze stak haar hand uit. 'Ik ben Noa. Leuk je te ontmoeten, meneer de fotograaf.'

'Ook leuk om jou te ontmoeten, Noa,' zei hij terwijl hij haar kleine hand in de zijne sloot. 'Ik ben Rafael.'

Vervolgens glipte ze terug naar binnen, de feestende massa in.

Die avond schoot Rafael nog twee rolletjes vol, maar geen enkele feestganger die hij fotografeerde, maakte zo'n indruk op hem als Noa met haar prachtige groene ogen. Hij hoopte haar nog eens tegen te komen en tussen het fotograferen door speurde hij tevergeefs de volle vertrekken af naar haar gezicht. Toen het feestje rond een uur of twee 's nachts verzandde in zomerse hitsigheid, vond Rafael het welletjes. Hij baande zich een weg langs de dansende en tongende nachtvlinders en sloot de deur achter zich.

Buiten was het stil. Het feestlawaai echode nog zacht na, maar Rafael kon zichzelf weer horen denken. Met een dubbel gevoel over de avond borg hij zijn camera op en stapte op de fiets. Een vroege kater van teleurstelling drong zich aan hem op. Hij dacht weer aan Noa, de details van haar gezicht nog altijd op zijn netvlies, maar het beeld vertroebelde al terwijl hij naar huis fietste.